

La Mª Àngels i en Lluís.

Al cap d'uns anys i mentres va viure la mare, sovint als estius anaven al poble. Ella recorria els camins per on corria amb el correu i les aventures que li van passar, però tenia molt clar que el seu poble era Sant Joan. Fins i tot la mare la renyava perquè havia perdut l'accent castellà i no el parlava amb els fills!

També el 1954, el mes de febrer, va venir **José Huertas**. Havia nascut al 1937 a Peligros però es va criar a Pulianas, prop de Granada, on el pare tenia una fusteria amb un soci. El negoci no els va anar bé i el pare se'n va haver d'anar a treballar al Pantà de los Berbejales. Quan se li va acabar el contracte vingué a Sant Joan a visitar la mare i dos germans que feien de paletes amb l'Illa i vivien a la Torre Bassaganya. Anys més tard, aquests germans emigrarien a França on s'hi van quedar. Van ser ells qui van convèncer el pare de buscar feina a la vila i la va aconseguir a la fusteria d'en Francesc Colomer a la plaça Clavé, així com un pis sobre el cinema Santjoaní. Llavors va cridar l'esposa i els 6 fills. Després d'un viatge amb tren de dos dies i mig, arribaren a Sant Joan negres del fum.

Venia inquiet sense saber què es trobaria fins que va descobrir que el poble comptava amb un camp i un equip de futbol, esport que l'apassionava. El futbol i la joventut li van esvaïr les inquietuds i li van obrir un nou món de relacions. Aviat es van traslladar a la Colònia Llaudet

La María Quesada i la seva amiga Conchi a La Plana (1959)

on a més de contractar el pare com a fuster, van oferir-los pis i feina per a tots. Mentre hi treballava el van quintar i li va tocar Melilla. S'emociona en recordar que la seva mare el va anar a acomiadar de bon matí quan va agafar l'autocar cap a Girona. És l'últim record que té de la mare. Quan va tornar de permís per Nadal, feia poc que s'havia mort, tenia 47 anys.

Tornant de la mili es va reincorporar a la feina i al futbol que li proporcionaria una nova alegria, conèixer la **María Quesada**. El pare d'ella feia poc que s'havia mort en un accident laboral. El dol era molt rigorós, no es podia ni anar al cine. Per això un diumenge va decidir anar al camp de futbol i allà es va trobar en José.

María era la petita de 5 germans. Eren de Pelagajar, Jaén. Juan, el germà gran, el van destinar a fer el servei militar a Sant Joan i aquí es va quedar. Mica en mica va anar portant la resta de

En José Huertas (esquerra), jugant a futbol la Temporada 1956-1957

Casament d'en José Huertas i la María Quesada (1962)

la família. Primer els germans, després la germana **Dolors** i finalment ella amb els pares, l'1 d'abril de 1958.

Vestia roba d'estiu i una rebequeta i es va trobar amb una gran nevada. Els germans li van haver de comprar unes botes a Can Nogué i roba d'abric a Ca l'Angeleta Barbera, pagant a terminis, com es feia. Es van allotjar al pis d'un germà fins que es va acabar el del carrer Pere Roca, propietat dels amos de La Torre, on un dels germans s'havia col·locat de pagès. Va entrar a treballar a l'Espona i a les tardes anava a cosir a la sastreria d'en Benito Ordóñez ja que ella al poble havia après de sastrera. Els diners que feia a la sastreria els hi guardava la mare per comprar-se un rellotge a terminis. Al capvespre, quan feia bo, tots els veïns s'ajuntaven al carrer per xerrar, explicar acudits, cantar... S'ho passaven d'allò més bé.

Un any i mig abans de casar-se, juntament amb altres noies, van anar a treballar a Ripoll, al Corral. Guanyaven més i els pagaven els viatges amb tren. A les tardes seguia cosint fins que al 1962, després de casar-se i fer la passejada de nuvis a Granada, es varen instal·lar a la Colònia Llaudet on en José, mort el pare, l'havia substituït com a encarregat de la fusteria.

Ni la feina ni el naixement dels fills van apartar-lo del futbol. Es va treure el carnet d'àrbitre, cosa que el va permetre visitar molts llocs nous i fer noves coneixences. Gràcies a això va aconseguir una feina en una fàbrica de Manlleu, on cap al 1972 es traslladà amb la família.

Però en José enyorava les muntanyes i la tranquil·litat de Sant Joan, on retornà al cap d'un any. Va treballar a la fusteria del seu cunyat i temps